

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิเคราะห์นิตยสารภาษาไทยสำหรับสตรี ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์จะศึกษานิตยสารภาษาไทยสำหรับสตรีว่าประกอบด้วยคอลัมน์ประเภทใดบ้างในปริมาณมากน้อยเท่าใด และเพื่อสำรวจการจัดทำนิตยสารภาษาไทยสำหรับสตรีในด้านนโยบายการจัดทำ วัตถุประสงค์ของนิตยสาร การคัดเลือกผู้เขียน การคัดเลือกเรื่องที่จะลงพิมพ์ และวิธีการเผยแพร่ นิตยสาร

ขอบเขตการวิจัย

นิตยสารภาษาไทยสำหรับสตรีที่นำมาวิจัย ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตดังนี้

1. เป็นนิตยสารที่ตีพิมพ์ต่อเนื่องกันตั้งแต่เริ่มต้นออกจนถึงปัจจุบัน ไม่น้อยกว่า 2 ปี กล่าวคือ เป็นนิตยสารที่ตีพิมพ์ระหว่างเดือนมกราคม 2527 ถึงเดือนธันวาคม 2528

2. เป็นนิตยสารภาษาไทยสำหรับสตรีที่ไม่เน้นเนื้อหาเฉพาะด้านใดด้านหนึ่ง เช่น แฟชั่น เสริมสวย อาหาร เป็นต้น

รวมนิตยสารภาษาไทยสำหรับสตรีที่อยู่ในขอบเขตการวิจัยจำนวน 20 ชื่อเรื่อง ซึ่งแบ่งตามกำหนดออกได้เป็น 3 ประเภท คือ

รายสัปดาห์ จำนวน 3 ชื่อเรื่อง ได้แก่ ทานตะวัน สักกไทย และสตรีสาร

รายบักษ์ จำนวน 13 ชื่อเรื่อง ได้แก่ กานดา กุลสตรี ขวัญเรือน ดิฉัน นรี เปรี้ยว แพรว แพรวสุดสัปดาห์ แม่บ้าน แม่และเด็ก ลลนา ล่าวสยาม และหญิงไทย

รายเดือน จำนวน 4 ชื่อเรื่อง ได้แก่ ผู้หญิง 24 รักลูก ลูกส์
และสาวสวย

รวมนิตยสารที่อยู่ในขอบเขตการวิจัย จำนวน 20 ชื่อเรื่อง

ตัวอย่างประชากร

การคัดเลือกตัวอย่างประชากร มีวิธีการดังต่อไปนี้

1. จำแนกนิตยสารตามขอบเขตการวิจัย 20 ชื่อเรื่อง ออกตาม
กำหนดออกเป็น 3 กลุ่ม คือ รายสัปดาห์ รายบักษ์ และรายเดือน รวมนิตยสาร
ทั้งหมด 1,032 ฉบับ

2. คัดเลือกตัวอย่างประชากรแต่ละกลุ่ม จำนวนร้อยละ 28 โดยวิธี
การนับนิตยสารที่นำมาเรียงตามกำหนดออก 4 ฉบับ แล้วจึงเลือกขึ้นมาเป็นประชากร
1 ฉบับ จนได้นิตยสารครบตามจำนวนที่กำหนดไว้ คือ

รายสัปดาห์ 3 ชื่อเรื่อง ชื่อเรื่องละ 29 ฉบับ รวม 87 ฉบับ

รายบักษ์ 13 ชื่อเรื่อง ชื่อเรื่องละ 14 ฉบับ รวม 182 ฉบับ

รายเดือน 4 ชื่อเรื่อง ชื่อเรื่องละ 7 ฉบับ รวม 28 ฉบับ

รวมจำนวนนิตยสารที่เป็นตัวอย่างประชากรทั้งสิ้น 297 ฉบับ

ศูนย์วิจัยเพื่อการพัฒนา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ขั้นตอนการวิจัย

การวิเคราะห์นิตยสารภาษาไทยสำหรับสตรี มีลำดับขั้นตอนการดำเนินงานดังนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาจากเอกสารและสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ เพื่อทราบข้อมูลเกี่ยวกับ ลักษณะและประเภทของนิตยสาร พัฒนาการของนิตยสารสตรีของไทยตั้งแต่เริ่มต้นการจัดทำ ใน พ.ศ. 2449 จนถึงปัจจุบัน

ขั้นที่ 2 รวบรวมรายชื่อ นิตยสารภาษาไทยสำหรับสตรี และลุ่มตัวอย่าง ประชากร

ผู้วิจัยได้รวบรวมรายชื่อ นิตยสารภาษาไทยสำหรับสตรีที่อยู่ในขอบเขตการวิจัย ที่กำหนดไว้จากกลุ่มตัวอย่างนี้

ทำเนียบนิตยสารและหนังสือพิมพ์ในประเทศไทย 1984 กรุงเทพฯ : สยามคมโฆษณาและ
ธุรกิจในประเทศไทย, 2527

หอสมุดแห่งชาติ วารสารและหนังสือพิมพ์ในประเทศไทยซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ. 2517 -
2524 ที่หอสมุดแห่งชาติได้รับ กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การคำสนา, 2527

Pocket Guide to Media in Thailand 1984. Bangkok ; Ogilvy & Mather
1984.

Thailand Media Handbook 82 - 83. Bangkok ; Fareast Adyestising
Company Limited, 1983.

รวมจำนวนนิตยสารภาษาไทยสำหรับสตรีที่อยู่ในขอบเขตการวิจัย 20 ชื่อเรื่อง จำนวน 1,032 ฉบับ จากนั้นลุ่มตัวอย่างประชากรโดยใช้เกณฑ์การคัดเลือกของ ^Aเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie and Morgan 1975 : 607 - 609) โดยการเทียบ จำนวนนิตยสารภาษาไทยสำหรับสตรีทั้งหมด 1,032 ฉบับ กับตารางกลุ่มตัวอย่าง จะได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างประชากรเท่ากับ 297 ฉบับ หรือคิดเป็นร้อยละ 28 จากนั้นใช้วิธีการลุ่มตัวอย่างประชากรแบบแบ่งเป็นพวกเป็นชั้น (Stratified random sampling) โดยเลือกนิตยสารภาษาไทยสำหรับสตรีตามกำหนดออก ในอัตราส่วน เท่า ๆ กัน คือ กลุ่มละ 28 เพอร์เซ็นต์ ดังรายละเอียด ดังนี้

รายสัปดาห์ จำนวน 3 ชื่อเรื่อง ได้แก่ ทานตะวัน สกุลไทย สตรีสาร ชื่อเรื่องละ 29 ฉบับ รวม 87 ฉบับ

รายปักษ์ จำนวน 13 ชื่อเรื่อง ได้แก่ กานดา กุลสตรี ขวัญเรือน ดิฉัน นรี เปรี้ยว แพรว แพรวสุดสัปดาห์ แม่บ้าน แม่และเด็ก ลลนา สาวสยาม และหญิงไทย ชื่อเรื่องละ 14 ฉบับ รวม 182 ฉบับ

รายเดือน จำนวน 4 ชื่อเรื่อง ได้แก่ ผู้หญิง 24 รักลูก ลูกส์ และสาวสวย ชื่อเรื่องละ 7 ฉบับ รวมนิตยสาร 28 ฉบับ

รวมนิตยสารภาษาไทยสำหรับสตรีที่เป็นตัวอย่างประชากรทั้งหมดจำนวน 297 ฉบับ

ขั้นที่ 3 สร้างเครื่องมือสำหรับการวิจัย คือ แบบวิเคราะห์นิตยสาร ภาษาไทยสำหรับสตรีและแบบสัมภาษณ์บรรณาธิการนิตยสารภาษาไทยสำหรับสตรี

ผู้วิจัยได้สร้างแบบวิเคราะห์นิตยสารภาษาไทยสำหรับสตรีเพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดขอบเขตและปริมาณของคอลัมน์ที่ปรากฏในนิตยสารภาษาไทยสำหรับสตรี โดยมีขั้นตอนการสร้างดังนี้

3.1 ศึกษาคอลัมน์ต่าง ๆ ในนิตยสารภาษาไทยสำหรับสตรีทั้ง 20 ชื่อเรื่อง ตั้งแต่เดือนมกราคม 2527 ถึงเดือนธันวาคม 2528 อย่างละเอียด

3.2 ศึกษาสิ่งพิมพ์อื่น ๆ เพื่อใช้ในการกำหนดขอบเขตของคอลัมน์ประเภทต่าง ๆ จากสิ่งพิมพ์ ต่อไปนี้

เปลื้อง ณ นคร. คำบรรยายวิชาการประพันธ์และหนังสือพิมพ์. พระนคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2527.

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525, กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, 2525

เพ็ญแข วัจนสุนทร. การเขียน : เอกสารประกอบการเขียนวิชาไทย 311. คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน, 2522

ห้องสมุดแห่งประเทศไทย, สมีาคม แผนการจัดหมู่ระบบทศนิยมและตรรกษัณสัมพันธ์ฉบับย่อ. กรุงเทพฯ : กรุงเทพฯการพิมพ์, 2523

3.3 สร้างแบบวิเคราะห์นิตยสารภาษาไทยสำหรับสตรีซึ่งประกอบด้วยรายละเอียด 2 ส่วน คือ (ดูภาคผนวก)

ส่วนที่ 1 ประกอบด้วย รายละเอียดเกี่ยวกับนิตยสารฉบับนั้น ได้แก่ ชื่อนิตยสาร กำหนดออก ปีที่ ฉบับที่ วัน เดือน ปี และจำนวนหน้าของนิตยสารฉบับนั้น

ส่วนที่ 2 ประกอบด้วย คอลัมน์ 13 ประเภท จำนวนเรื่อง และจำนวนหน้าในคอลัมน์แต่ละประเภท ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของแต่ละคอลัมน์ ดังนี้

1. บทบรรณาธิการ หมายถึงข้อเขียนที่บรรณาธิการเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็นอันเป็นแนวทางของนิตยสารนั้น นอกจากนี้ยังครอบคลุมจดหมายที่ผู้อ่านเขียนแสดงความคิดเห็นต่อบรรณาธิการ

2. สารคดี ได้แก่ งานเขียนที่มีวัตถุประสงค์ให้ความรู้ เป็นประการสำคัญ และให้ความบันเทิงแก่ผู้อ่านด้วย โดยเขียนขึ้นจากเค้าความจริง ไม่ใช่จินตนาการ ครอบคลุมเนื้อหาในสาขาวิชาต่าง ๆ ดังนี้

2.1 จิตวิทยา มีเนื้อหาให้ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรม ของมนุษย์ กระบวนการของจิต ความรู้สึก จิตบำบัด และจิตวิทยาประยุกต์

2.2 คำล่สนา รวมเรื่องที่ทำให้ความรู้เกี่ยวกับ ทศนคติ ความเชื่อ คำล่สนน แนวทางปฏิบัติของคำล่สนาและนิกายต่าง ๆ พระเจ้าและการบูชา

2.3 เศรษฐกิ รวมเรื่องที่ทำให้ความรู้เกี่ยวกับ หลักการ ทฤษฎี สภาพการณ์ทางเศรษฐกิ การเงิน การธนาคาร

2.4 การเมือง การปกครอง รวมเรื่องที่ทำให้ความรู้ เกี่ยวกับการดำเนินงานของรัฐ การบริหารราชการแผ่นดิน ความสัมพันธ์ระหว่าง ประเทศ ความสัมพันธ์ระหว่างรัฐกับกลุ่มสังคม

2.5 กฎหมาย รวมเรื่องที่ทำให้ความรู้เกี่ยวกับ กฎ- ระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ กฎหมายกับสังคม กฎหมายแพ่ง กฎหมายอาญา และกฎหมายอื่น ๆ

2.6 การศึกษา รวมเรื่องที่ทำให้ความรู้เกี่ยวกับ ประชญา ทฤษฎี วิธีการ ประเภทของการศึกษาระดับต่าง ๆ และจิตวิทยาการศึกษา

2.7 วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี รวม เรื่องที่ทำให้ความรู้เกี่ยวกับประเพณีของชีวิต การครองเรือน ค่านิยม มารยาทต่าง ๆ และคติชาวบ้าน

2.8 ภาษาและวรรณกรรม รวมเรื่องที่ทำให้ความรู้ เกี่ยวกับประชญา ทฤษฎีของภาษา การแสดงความหมาย ความเข้าใจ การใช้ภาษา และงานที่เกี่ยวข้องกับหนังสือและวรรณกรรม

2.9 วิทยาศาสตร์ รวมเรื่องที่ทำให้ความรู้เกี่ยวกับ วิทยาศาสตร์ของโลก และดวงดาวอื่น ๆ พหุศาสตร์ และสัตวศาสตร์

2.10 เทคโนโลยี รวมเรื่องที่ทำให้ความรู้เกี่ยวกับ
วิศวกรรมศาสตร์ คอมพิวเตอร์ เกษตรศาสตร์ และการจัดการ

2.11 สุขภาพและความงาม รวมเรื่องที่ทำให้ความรู้
เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์การแพทย์ การพยาบาลในบ้านเรือน การเลี้ยงดูเด็ก โภชนาการ
และการบำรุงรักษาความงาม

2.12 ศิลปกรรม รวมเรื่องที่ทำให้ความรู้เกี่ยวกับ
การออกแบบและการตกแต่ง ศิลปการถ่ายภาพ การพิมพ์ ดุริยางคศิลป์ ศิลปการบันเทิง
และการแสดง

2.13 การท่องเที่ยว รวมเรื่องเกี่ยวกับสถานที่
ท่องเที่ยวทั้งในประเทศและต่างประเทศ แนะนำสถานที่ท่องเที่ยว และสถานที่รับประทานอาหาร

2.14 ประวัติศาสตร์ รวมเรื่องที่ทำให้ความรู้เกี่ยวกับ
ประวัติศาสตร์ทั่วไป อารยธรรม และโบราณคดี

2.15 ชีวประวัติและผลงาน รวมเรื่องเกี่ยวกับ
การแนะนำบุคคลและผลงาน

3. บันเทิงคดี ใต้แก่นงานเขียนที่มีลักษณะเป็นเรื่องลุ่มมดี
หรือเรื่องที่ตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ความบันเทิงเป็นหลัก ความรู้เป็นสิ่งสำคัญ
รองลงมา ครอบคลุมคอสั้นน้อย ต่อไปนี้

3.1 นวนิยาย

3.2 เรื่องสั้น ความเรียง เรื่องเล่า

3.3 บทกวี

3.4 เรื่องขำขัน การ์ตูน เกมล์

3.5 นิทาน

4. ตอบปัญหา ได้แก่งานเขียนที่มีลักษณะเป็นการตอบจดหมายที่มีผู้เขียนมาถามเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ได้แก่

- 4.1 ปัญหากฎหมาย
- 4.2 ปัญหาชีวิต
- 4.3 ปัญหาดวงชะตา
- 4.4 ปัญหาสุขภาพและความงาม
- 4.5 ปัญหาอาหารและโภชนาการ
- 4.6 ปัญหาทั่วไป

5. บทวิจารณ์และแนะนำหนังสือ ได้แก่งานเขียนที่กล่าวถึงหนังสือ ภาพยนตร์ ดนตรี ให้รายละเอียดเกี่ยวกับชื่อผู้ประพันธ์ ผู้แต่ง ชื่อเรื่อง สถานที่พิมพ์ สำนักพิมพ์ ปีพิมพ์ ราคา และเนื้อหาโดยย่อ งานเขียนที่บรรยายถึงหนังสือ ภาพยนตร์ ดนตรี ทั้งในส่วนที่เป็นเนื้อเรื่อง ข้อดี และข้อเสีย

6. การสาริต ได้แก่ งานเขียนที่แสดงลำดับขั้นตอนการทำงานอย่างละเอียดในด้าน

- 6.1 อาหาร
- 6.2 การตัดเย็บเสื้อผ้า
- 6.3 งานฝีมือ
- 6.4 การทำम्मแต่งหน้า
- 6.5 กายบริหาร

7. โหราศาสตร์ ได้แก่การพยากรณ์ชีวิต การทำนายลักษณะต่าง ๆ

8. ข่าวและภาพ ได้แก่ การวิเคราะห์ข่าว วิเคราะห์ข่าวสรุปข่าว เกร็ดข่าวต่าง ๆ ภาพประกอบข่าว ข่าวสังคม ธุรกิจ การค้า ข่าวบุคคล ข่าวบันเทิง และภาพต่าง ๆ

9. การทดสอบ ได้แก่งานเขียนที่มีลักษณะเป็นคำถามคำตอบ และเกณฑ์การตัดสินเพื่อวัดบุคคลในด้านต่าง ๆ

10. การสัมภาษณ์ รวมเรื่องเกี่ยวกับ การสัมภาษณ์บุคคล และผลงาน ความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

11. ภาพแฟชั่น ได้แก่ ภาพแสดงแบบเสื้อผ้า แบบผม รองเท้า และเครื่องประดับ

12. ภาคสำหรับเด็ก ได้แก่ งานเขียนที่ให้ความรู้ ความบันเทิง แก่ผู้อ่านในวัยเด็ก และแยกเป็นคอลัมน์ที่มีชื่อประจำโดยเฉพาะ แบ่งย่อยออกเป็นคอลัมน์ต่าง ๆ คือ

12.1 ล่ารคดี

12.2 บันเทิงคดี

12.3 เกมส์

12.4 ตอบจดหมาย

12.5 อื่น ๆ

13. โฆษณา ได้แก่ การประกาศ หรือแจ้งรายการ สินค้าและบริการ

14. อื่น ๆ ได้แก่ เรื่องที่ไม่สามารถจัดเข้าในคอลัมน์ ประเภทใดอย่างต้นได้ อันได้แก่ เกร็ดความรู้เล็ก ๆ น้อย ๆ

ส่วนแบบสัมภาษณ์บรรณาธิการนิตยสารภาษาไทยสำหรับสตรี มีวัตถุประสงค์ เพื่อทราบข้อมูลเกี่ยวกับ ประวัติ นโยบายการจัดทำ วัตถุประสงค์ของนิตยสาร การคัดเลือกผู้เขียน การคัดเลือกเรื่องเพื่อตีพิมพ์ และวิธีการเผยแพร่ นิตยสาร โดยแบ่งแบบสัมภาษณ์บรรณาธิการนิตยสารภาษาไทยสำหรับสตรีออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ประกอบด้วยคำถามเกี่ยวกับ ประวัติ วัตถุประสงค์ และนโยบายการจัดทำนิตยสาร

ตอนที่ 2 ประกอบด้วยคำถามเกี่ยวกับ การดำเนินงานนิตยสารภาษาไทยสำหรับสตรี

ผู้วิจัยได้นำแบบวิเคราะห์นิตยสารภาษาไทยสำหรับสตรีและแบบสัมภาษณ์
บรรณาธิการนิตยสารภาษาไทยสำหรับสตรี ไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจแก้ไข และ
หลังจากได้แก้ไขปรับปรุงแล้ว จึงได้นำแบบวิเคราะห์และแบบสัมภาษณ์บรรณาธิการ
นิตยสารภาษาไทยสำหรับสตรีมาทดลอง ดังนี้

1. ทดสอบแบบวิเคราะห์นิตยสารภาษาไทยสำหรับสตรีกับนิตยสารทั้ง
20 ชื่อเรื่อง ๆ ละ 1 ฉบับ แล้วนำแบบวิเคราะห์มาแก้ไขปรับปรุงให้สมบูรณ์

2. ทดสอบแบบสัมภาษณ์บรรณาธิการนิตยสารภาษาไทยสำหรับสตรี
โดยนำแบบสัมภาษณ์ไปสัมภาษณ์บรรณาธิการภาษาไทยสำหรับสตรี จำนวน 3 ชื่อเรื่อง
คือ กระรัต ศักดิ์สียา และ นะคะ โดย กระรัต เป็นนิตยสารที่หยุดพิมพ์จำหน่ายแล้ว ส่วน
ศักดิ์สียาและ นะคะ มีระยะเวลาการพิมพ์จำหน่ายยังไม่ครบ 2 ปี แล้วนำแบบสัมภาษณ์
บรรณาธิการมาแก้ไขปรับปรุง

ขั้นที่ 4 วิเคราะห์นิตยสารภาษาไทยสำหรับสตรีลงในแบบวิเคราะห์
นิตยสารภาษาไทยสำหรับสตรี และสัมภาษณ์บรรณาธิการนิตยสารภาษาไทยสำหรับสตรี

ผู้วิจัยได้นำแบบวิเคราะห์นิตยสารภาษาไทยสำหรับสตรีที่สร้างขึ้นใน
ขั้นที่ 3 มาบันทึกข้อมูลนิตยสารจำนวน 297 ฉบับ โดยแบบวิเคราะห์ 1 ฉบับ
ใช้วิเคราะห์นิตยสาร 1 ฉบับ โดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้

1. บันทึกรายละเอียดเกี่ยวกับนิตยสารภาษาไทยสำหรับสตรี
ซึ่งประกอบด้วยข้อมูลเกี่ยวกับชื่อนิตยสาร กำหนดออก ปีที่ ฉบับที่ วันเดือนปี และ
จำนวนหน้าของนิตยสารฉบับนั้น

2. อ่านนิตยสารภาษาไทยสำหรับสตรี แต่ละชื่อเรื่อง และ
แต่ละฉบับ โดยในแต่ละฉบับนั้นผู้วิจัยอ่านทีละ 1 เรื่อง อย่างละเอียด เพื่อวิเคราะห์
ประเภทคอสมัน แล้วขีดรอยคะแนนบันทึกความถี่และจำนวนหน้าของแต่ละคอสมันลงในแบบ
วิเคราะห์นิตยสารภาษาไทยสำหรับสตรี กล่าวคือ เมื่ออ่านพบคอสมันประเภทใดใน
นิตยสารภาษาไทยสำหรับสตรีก็จะขีดรอยคะแนน 1 ครั้ง ลงในคอสมันประเภทนั้น

พร้อมกับบันทึกจำนวนหน้า

สำหรับการสัมภาษณ์บรรณาธิการนิตยสารภาษาไทยสำหรับสตรีทั้ง 20 ชื่อเรื่อง ผู้วิจัยได้นัดหมายการเข้าพบบรรณาธิการหรือผู้ช่วยบรรณาธิการของนิตยสารแต่ละชื่อเรื่องไว้ล่วงหน้า หลังจากนั้นได้เข้าพบและแสดงหนังสือขอความร่วมมือจากบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อขอทราบข้อมูลเกี่ยวกับ ประวัติ นโยบายการจัดทำนิตยสาร วัตถุประสงค์ของนิตยสาร การคัดเลือกผู้เขียน การคัดเลือกเรื่อง และวิธีการเผยแพร่ นิตยสาร และดำเนินการสัมภาษณ์ตามหัวข้อที่กำหนดไว้ในแบบสัมภาษณ์ การสัมภาษณ์บรรณาธิการนิตยสารภาษาไทยสำหรับสตรีได้เริ่มกระทำตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม ถึง 30 สิงหาคม พ.ศ. 2529

ขั้นที่ 5 นำเสนอผลการวิเคราะห์ มีวิธีการเล่นอดังต่อไปนี้

ข้อมูลจากแบบวิเคราะห์ จะนำมาคำนวณหาปริมาณของคอสัมพันธ์แต่ละประเภทของนิตยสารภาษาไทยสำหรับสตรี แต่ละชื่อเรื่อง โดยการหาค่าร้อยละและค่ามัชฌิมเลขคณิต

การหาค่าร้อยละ ใช้สูตร

$$P = \frac{n}{N} \times 100$$

P = ร้อยละของจำนวนหน้าที่ลงคอสัมพันธ์แต่ละประเภทในนิตยสารภาษาไทยสำหรับสตรี แต่ละชื่อเรื่อง

n = จำนวนหน้าที่ใช้ลงคอสัมพันธ์แต่ละประเภทในนิตยสารภาษาไทยสำหรับสตรีแต่ละชื่อเรื่อง

N = จำนวนหน้าทั้งหมดของนิตยสารภาษาไทยสำหรับสตรี
แต่ละชื่อเรื่อง

การหาค่ามัธยฐานเลขคณิต ใช้สูตร

$$\bar{X} = \frac{\Sigma X}{N}$$

\bar{X} = ค่าเฉลี่ยของจำนวนหน้าที่ใช้ลงคอสมันแต่ละประเภท

ΣX = ผลรวมของจำนวนหน้าที่ใช้ลงคอสมันแต่ละประเภทใน
นิตยสารภาษาไทยสำหรับสตรีแต่ละชื่อเรื่อง

N = จำนวนนิตยสารภาษาไทยสำหรับสตรีแต่ละชื่อเรื่อง

ส่วนข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับ ประวัติการจัดทำ วัตถุประสงค์
ของนิตยสาร ได้นำเสนอในบทที่ 2 ในลักษณะตารางกิ่งบรรยาย ส่วนเรื่องเกี่ยวกับ
นโยบายและการดำเนินงานจัดทำนิตยสารภาษาไทยสำหรับสตรี นำเสนอในลักษณะกิ่ง
ตารางกิ่งบรรยาย เช่นกัน ในบทที่ 4

ขั้นที่ 6 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย